

Telegram-Adresse:
Tidenden.

Kjøbenhavns

Børs-Tidende.

Telefon-Nummer:
5685.

Abonnement:

Pris 4 Kr. Kvartalet. Tidenden bestilles paa Postkontorerne saavel i som udenfor Kjøbenhavn.

Bekendtgørelser

Modtages og enkelte Numre leveres i Triers Bogtrykkeri, Bredgade 32, Kjøbenhavn K.

Henvisninger.

Kgl. Hof-Vinhandlere

C. H. Münster & Søn.
Leverandører til H. Majestæt Kongens Hofholdning
Kongens Nytorv 23, H. af Østergade.
Skroto Vinlager i Norden

til moderate Priser; alle vore Vine & Spirituosa
forhandles hele Landet over i vore bekjendte Udsalg
til samme Priser som i vort eget Udsalg.

Obs: Priserne ere stemplede i Kapslerne.

Hver Flaske er forsynet med vor indregistrerede Pris-Kapsel og Etikette, samt indbrændt Prop.
Udenbys Forbrugere spare Fragten ved at tage Vinen fra vore Eneforhandlere i Provinserne.

Livsforikrings-Selskabet

„The Mutual“ af New-York
Niels Juelsgade 5, K.

Dagbog.

d. 8de November.

Jeg var i Gaar ude paa Landet, i en By, der hedder Ilum. Byen ligger skjult mellem tre store nøgne Jordbølger, saa man ser den ikke, før man staar lige over den. Naar den skjuler sig, er det maaske ret fornuftigt af den. Der er ikke meget at se ved den. Et Gadekær, tre nye Gaarde, to gamle og en Række Huse — det er det hele.

Det var da ogsaa nærmest Kirken og Kirkegaarden, jeg var taget ud at se til.

Denne ligger næsten en Fjerdingvej fra Byen, ensomt paa Toppen af en Bakke, der skyder sig ud i Fjorden som et højt Næs. Blot en smal Ryg forbinder Stedet med det øvrige Land, og kun fattigt Græs og vejrblæste Tjørne dækker Næssets Sand.

Til daglig ligger den gamle Stenkirke derfor ganske uforstyrret. Kun den gamle skindmagre Klokke, der gaar under Navnet »Døden«, kommer hver Morgen og Aften langsomt vandrende herop fra Byen med sine lange Knokkelarme lagt dybsindigt overkors paa Ryggen, for at ryste nogle skrækelige Toner ud over Rævene, der lusker omkring her mellem Tjørnene, over to Faar, der græsser ved Kirkegaardsmuren, og nu og da over en enlig Fiskermand, der ligger med sin Baad inde under de stejle Skrænter og drager Agn.

Om Søndagen derimod, især paa de store Festerdage, bliver her Liv.

Saa mylrer det paa alle Vejene her omkring med Fodgængere i Gaasegang og rask rullende Køretøjer. Fiskerfamilier kommer sejlene over Fjorden i Baade og lægger til

ved Strandens store Sten, hvorfra Mændene bærer Kvinderne i Land paa deres Arme. Og mens »Døden« faar Klokkerne til at svinge, saa hele Taarnet summer derved, samler hele Menigheden sig med andagtsfuld Hosten og Harken og Snoften inde i den klamme Kirke, hvor der om Vinteren kan blive saa koldt at Vandet fryser i Døbefonden, og Præsten staar med Sivsko og store Bælvanter paa Prædikestolen.

Præsten er en herlig Mand og en fortrinlig Prædikant. Kun ligesom knaser han Fanden mellem Tænderne i hver tredje Sætning, og naar han siger »Gud«, laver han et langstrakt Ansigt, som om han havde et haardkogt Æg i Munden. Men bliver han rigtig vred, slaar han i Pulten med et saadant Rabalder, at selv Sct. Peder — der sammen med de andre Apostle findes udskaaret i Træ paa Prædikestolens Side — en Gang tabte haade Næse og Mund af Forskrækkelse.

Paa Vejen op til Kirken mødte jeg en gammel Mand.

Jeg kendte ham fra ældre Tid og blev unægteligt noget forbavset ved at se ham, fordi jeg syntes at have hørt, at han havde hængt sig.

Saa stor var min Forbavselse, at jeg i Selvforglemmelse gaar lige hen imod ham og fortæller ham, hvad jeg mente at have hørt. Da slog han Hænderne sammen og brast ud i en saa hjertelig Latter, at han sank halvt i Knæ derunder.

»Det er da Løgn vel? Troede De virkelig, jeg havde hængt mig? — Ha, ha, ha! — Den er god! Den er storartet! Den maa jeg s'gu hjem og fortælle Mutter! Ha, ha, ha! — Nu har jeg hørt meget i mine Dage — men den er s'gu den bedste! —«

Jeg folte mig unægteligt lidt flov, men kunde alligevel ikke lade være med at smile, da den Gamle under vedvarende Latteranfald hurtigt stavrede hjemad for at fortælle om sin Oplevelse.

Solen gik just ned. Oppe fra Kirken begyndte »Døden« at klemte.

Urbanus.

I Aften:
Det kr. Teater: »Amors Genistreg« og »De Danske i Paris«.
Kasino: Ingen Forestilling.
National: Revy'en etc.

Teatrene.

Kasino opfører i Morgen for første Gang »Gutter ombord«; af Rollebesætningen anføres:
Kruse, Baadsmænd . . . Hr. Cetti.
Madam Kruse . . . Fru Julie Hansen.
Hassing, fhv. Skibskapt. Hr. Marx.
Siverson . . . Hr. Pio.
Bakke, Koffardikaptajn Hr. Hoffner-Petersen.
Kathinka, hans Søster. Fru Schwartz-Nielsen.
Ole Kraft, Slagtersvend Hr. Kolling.
Sofus Vind, Kontorist . . Hr. Helsingreen.

Penge.

Wien, Berlin, Hamburg og London melder: knappere Pengemarked.

Wiener Børsberetninger giver ondt af sig, fordi Banken først nu har gennemført Diskontoforhøjelsen (fra 4 til 5 pCt.); de mener, dette burde være sket mindst for en Maaned siden, og at Sendrægtigheden maaske kan faa ubehagelige Følger.

Londoner Beretninger angiver, at Privatdiskontoen nu er i 4 pCt., at der selv til denne Rente kun findes faa Privatdiskontorer, og at Renten i London vilde være endnu højere, i Fald Pariser-Bankhuse ikke i de sidste Dage havde anlagt Penge i engelske Veksler.

I Berlin er Privatdiskontoen 4½ pCt., og Kurserne paa tyske Statspapirer gaaede lidt tilbage.

Hamburgske Beretninger svarer i saa Henseende til Berlins.

Fra Udlandet kommer der i de senere Tider Smaaposter danske Obligationer tilbage til Kjøbenhavn.

Spredte Bemærkninger

til
Loven om »Ølskat«.

»Skattepligtigt Øl maa ikke frafores Bryggeriet for efter Hovedgæringens Tilendebringelse«. Denne Forskrift findes i Lovudkastets Paragraf 9, og Mening er øjensynlig den, at intet bajersk Øl, hvoraf Skat ikke er betalt, maa naa ud til Publikum.

Mon Hensigten vil blive naaet? Mon Lovens Affattelse er en saadan, at den virkelig sikrer Staten den tilsigtede Skat?

Et Bryggeri fabrikker skattepligtigt — undergæret — Øl, og straks, naar Hovedgæringen er forbi, føres Øllet hen til store, tilstrækkeligt kolde, Lagerlokaler, og til de samme Lokaler føres fra et andet Bryggeri overgæret og skattefrit Øl, med Alkoholindhold under 2½ pCt. De to Produkter sammenblandes, og naar Øllet i nogen Tid har været lagret, kan det ypperligt sælges som bajersk Øl.

Ved denne Behandling foregaar der intet Bedrageri. Skatten bliver i Overensstemmelse med Lovens Fordringer, erlagt af det skattepligtige Øl, samtidig med at dette føres ud

af Bryggeriet. Efter at det er udenfor Bryggeriets Grænser, forbyder ingen Lov hverken Bryggerne eller en hvilken som helst Tredjemand at underkaste Øllet den Behandling, der synes dem tjenlig. Der kan godt paa Basis af Loven udvikle sig en hel Ølblandingsindustri; Avtoriteterne vil mangle Beføjelse til at skride ind; men Staten vil miste Skatten af alt det overgærede Øl, der gennem Blandingen omskibes til bajersk Øl.

Sammenblandingen af skattepligtigt Øl med skattefrit er i det ovenstaaende Eksempel forudsat iværksat i det Store, og saaledes at der dertil udfordres et vist Lokale og Apparat; men iøvrigt kan en tilsvarende Gaaen uden om Loven iværksættes af enhver Øludskænker, der i passende Grad blander bajersk Øl med Soda, Seltersvand eller lignende Drikke, og saasnart Øllet gennem Skattepaalægget gøres Værtshusholderne til en kostbar Vare, bliver den Art Sammenblandinger sikkert nok indlemmet i deres Forretningspraksis.

Det synes da, at det, der maa være den første og vigtigste Fordring til enhver ny Lov, opfyldes deres Lovpligt, bør de vist inden Aftapningen undersøge Rumfanget af enhver fra Bryggeriet udgaaende Tønde og forsikre sig om, at det svarer netop til de 144, 72, 36 eller 18 Potter, hvilke Loven angiver som rette Øltønders eneste tilladelige Maal.

En saadan Kontrol fra Underordnet til Overordnet er overordenlig uhyggelig, hvad enhver Købmand eller Fabrikant hurtigt vil forstaa, naar han tænker sig Kontrollen overført paa sin egen Virksomhed. For den, der skriver disse Linier, vilde det f. Eks. falde mere end ubekvemt, om enten Lovligheden af »Børs-Tidende« Indhold skulde drøftes med Sættere, Faktor og Trykker, eller Dokumenters rigtige Stempling med Kontorister, og om han var nødsaget til Hensyntagen overfor deres Meninger, fordi hans Fejl medførte deres Strafsansvar.

Lovudkastets Straffebestemmelser er Pengebøder. Disse begynder med 100 Kr. og stiger til 10,000 Kr.; men Principet for Skalaen er næppe fornuftigt. En Brygger kan ifalde den højeste Bøde — paa 10,000 Kr. — for en »urigtig Bogføring«, selv om denne er sket uforsætligt og ved en Kontorbetjents Forseelse, og slippe med en ringe Bøde for Besvigelseforsøg. Mon det ikke var rimeligt at straffe uforsættelige Bogføringsforseelser med ringe Straf, og derimod sætte Straffen for forsættelige Besvigelser eller Besvigelseforsøg i Klasse med Straffen for andre fuldbyrdede eller forsøgte Bedragerier.

Til den Kontrol, der af Bryggeriets Folk skal øves med dets Ejere, kommer endvidere Toldembedsmændenes. De skal — ifølge Lovudkastets Paragraf 3 — til enhver Tid af Døgnnet have fri Adgang til ethvert Salgsbryggeri, til alle dets Lokaler og Redskaber, og kunne forlange Forklaring af Bryggeren og hans Folk. Mon denne Bestemmelse, der giver alle underordnede Toldembedsmænd Hals- og Haandsret over ethvert Bryggeris Fabrikationshemmeligheder, virkelig er nødvendig? Og mon det endvidere er nødvendigt, at Toldbestyrelsen, foruden at efterse »Salgsbog« og »Driftsbog« — hvilke Bøger skal føres i Overensstemmelse med det af

34)

BORIS LENSKY.

Roman
af
Ossip Schúbin.

»Nej, — jeg ved det nok — men —« og idet hun pludselig løfter Hovedet ser hun op til ham gennem et Par saa vidunderlige taareblændede Øjne, saa han gaar rent fra Sans og Samling — »men jeg havde saadan gruelig Lyst til at tale med nogen, som, som brød sig lidt om mig!« hvisker hun.

Han forstaaer hele den lille Sjæls sorgelige Forladthed og gribes af den hæftigste Medlidenhed. »De behøver sandelig ikke at være bange for at blive misforstaaet af mig,« siger han. »Aa, De skulde bare have en Anelse om, hvor fortryllende De er . . . god Nat . . . og hvis De engang trænger til et Menneske, som vil gaa gennem Ild og Vand for Dem, saa véd De, hvor De kan finde ham.«

Han kysser hendes Haand, inderligt, lidenskabeligt, og gaar.

Mascha staar endnu længe, efterat han er gaaet, paa samme Plet, forskrækket, ligesom lammet, og ser paa sin Haand.

Lidt senere stiger hun op paa sit lille Værelse.

»Har Frøkenen møret sig godt?« spørger Kammerjomfruen, idet hun hjælper hende at klæde sig af. »Det gjorde mig saa ondt, at Frøkenen skulde være alene hele Aftenen — jeg siger naturligvis ikke noget derom til Fruen.«

»Og hvorfor ikke?« udbryder Mascha heftig.

»O, som Frøkenen befaler — jeg tænkte bare —«

»Jeg skal selv sige Tante, at Grev Bärenburg har været her,« siger Mascha trodsig, »nu kan De gaa.«

Midt i sin fintfolende Hjærtensgodhed har hun Anfald af haard, raa Barskhed, der ligesom saameget hos hende er Arv efter hendes Fader. »Lad mig være.«

Med det lange Haar oplost sidder hun halvt afklædt foran Kaminen med de bare, hvide Fødder paa Bjørnehuden, som ligger der. »Ak, det var dog dejligt.«

Men en stor Ængstelse overvælder hende pludseligt — igen ser hun paa sin Haand. »Han elsker mig!« . . . og pludseligt sniger der sig en Uro, en Følelse af Misforståelse over hende, — næsten, som om hun var kommen for tidlig op. Hvorfor sagde han det ikke straks, at han elskede hende, og

hvorfor — hvorfor trykkede han hende ikke til sit Bryst og kyssede hende?

Hun knæler ned paa Bjørnehuden og holder Uhyrets laadne Hoved fast med begge Arme, mens hun kysser den paa Panden.

VI.

»Hvorfor er Du saa forstemt? fejler Du noget?« —

Disse Spørgsmaal forfølger Karl Bärenburg i de Dage, som kommer efter hans Besøg i Wagram-Alléen. En gammel alvorlig Ven spurgte ham endogsaa: »Har Du Spillegæld?« Betro Dig til mig! —

Han ser daarligt ud og hans Væsen er adspredt. I Avenue Wagram viser han sig ikke. Erindringen om Scenen med Mascha er ham pinlig. Han bliver rigtigt nok ved at sige til sig selv, at han har opført sig fuldkommen korrekt, at enhver anden vilde have udnyttet Situationen ganske anderledes. Hvor gerne vilde han ikke have kysset hende — og hun havde sikkert tilladt det. At have nægtet sig den Fornøjelse var en Heltegerning, som næsten var Don Quixote værdig. Og hvorfor var han dog ikke fornøjet med sig selv?

Han var ikke ond, men et svagt, vankel-

modigt Menneske, — et Menneske uden Initiativ, som af egen Tilskyndelse hverken havde Mod til at gøre noget Godt eller noget Ondt, der ikke stod optegnet paa hans og alle hans Standsfællers Livs Program.

Hos Damerne havde han altid gjort den voldsomste Lykke, hvilket han ikke saameget skyldte sit smukke Ydre som en vis indsmigrende Varme i Væsenet — for øvrigt vel ogsaa hin magnetiske Tiltrækningskraft, som ikke lader sig forklare.

Brutal, materiel Sænselighed havde han ikke meget af; men en utrolig Følsomhed, som altid lyste ham ud af Øjnene og hvormed han afvekslende anrettede de mest komiske Ulykker og selv rodede sig op i de pinligste Forlegenheder.

Nu havde han igen paa staaende Fod forelsket sig i denne lille Russerinde. Det var virkelig fatalt, for gifte sig med hende kunde han ikke.

Han var ikke Aristokrat af Overbevisning men af Vane, han var hovmodig, ikke egenlig, fordi det laa i hans Natur, men snarere af Pligt eller rettere af Anstandsfolelse. Det hørte nu engang til. Han kunde ikke gifte sig med Mascha, det var absolut upassende; men det gjorde ham meget ondt, for hun var virkelig altfor nydelig. Ja, hvis hun havde staaet et Trin højere paa den